

om at få det sagt med ord fra denne talerstol og andre steder – at vi 100 pct. respekterer de præmisser, der var i forhold til forbeholdet, og at vi betragter det som en kontrakt, som en aftale med befolkningen.

Og så begynder hr. Keld Albrechtsen med, at det skaber uklarheder i forhold til hans punkt B. Jamen hvad er det, hr. Keld Albrechtsen mener, der er indgået en aftale om, som ikke er omfattet af det, jeg allerede har sagt?

Jeg har selvfølgelig forståelse for, at Enhedslisten synes, det er udmærket at få den her debat, og den deltager vi gerne i, men beslutningsforslaget som sådan kan jeg egentlig ikke se meningen med, måske lige bortset fra punkt C; dér har vi så forskellig opfattelse af, hvad artikel 235 kan bruges til. Det er regulært nok. Men A og B er jo kendsgerninger, som har ligget fastslået, som ikke har behov for noget beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Det var jo dejligt at høre, at Socialdemokratiet i hvert fald er enige i totredjedele af beslutningsforslaget. De siger godt nok, at det måske er lidt unødvendigt, for det vidste man godt i forvejen, men der er jo aldrig noget, der er så ringe, at det ikke er godt for noget, så måske begynder den danske befolkning nu at fatte, at der er nogle politikere, der tager det alvorligt, at befolkningen sagde, at den ikke ønskede at være med i den tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union.

Det, der bragte mig på banen, var egentlig økonomiministerens besvarelse før, hvor økonomiministeren sagde, at befolkningen stemte om de fire forbehold den 18. maj 1993, som om det var det eneste, de stemte om. Jeg vil gerne høre én gang til, om det er korrekt forstået, sådan som økonomiministeren lige sagde det, at det, man stemte om den 18. maj 1993 var de fire forbehold til Maastricht-Traktaten og altså ikke om Maastricht-Traktaten?

For undskyld, jeg har dog hele tiden forstået, at det var selve Maastricht-Traktaten, der blev stemt om, og så var der altså fire forbehold. Men hvis ministeren vil holde fast i, at det kun er de fire forbehold, man har stemt om, så vil jeg bare lige gøre opmærksom på, at så er Maastricht-Traktaten ikke blevet ratificeret fra dansk side.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg tror, hr. Stavad vil kunne forstå, at der er behov for tryghedsskabende beslutninger af den her art. Det tror jeg hr. Stavad vil give mig ret i.

Men utrygheden spreder sig, og når man siger, at man ganske vist er enig i punkt A og B, men bare ikke skal vedtage det, så når jeg til følgende konklusion: Der må bortset fra Socialdemokratiets prestigeproblem alligevel være en årsag til, at man ikke vil vedtage det, der står.

Og årsagen kunne jo være det, som ministeren var inde på, hvor ministeren påstod, som fru Annette Just sagde det, at vi kun stemte om undtagelserne. Næh, vi stemte om Maastricht-Traktaten, og i Maastricht-Traktaten er det nøje beskrevet, hvordan Danmarks valutariske forhold er ordnet. Nu påstår regeringen, at det er et anliggende alene for den danske regering og de andre regeringer og ikke for den danske befolkning. Vi skal påtage os nogle forpligtelser, og de skal aftales af regeringen og så de andre regeringer og ikke af befolkningen. Det er det, der giver anledning til bekymring, og det er det, der gør, at vi er bange for, hvad den egentlige årsag ud over prestigeproblemet er til, at hr. Stavad ikke vil være med på punkt A og B.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Altså: Det er jo en meget interessant diskussion, hvor ofte man skal vedtage noget. Skal vi vedtage det hver gang, vi mødes i salen, eller kan vi nøjes med at vedtage det en gang om ugen, eller vil en gang om måneden være nok? Eller skal vi kun bekræfte det en gang hvert år? Det er jo en meget interessant diskussion. På den måde kan der være mange ting, vi skal vedtage hele tiden og hver eneste dag. Det kan vi da godt mødes om.

Jeg anser jo Enhedslisten for at være et troværdigt parti, som holder en aftale, når de har indgået den. Det samme kan siges om Socialdemokratiet. Og derfor er det givet, at når vi har lavet en aftale, indgået en kontrakt, skrevet under, afgivet et løfte, givet et tilsagn, så overholder vi den. Og så behøver vi ikke at mødes hver dag, hver uge eller hver måned for at skrive under på det én gang til, for én underskrift er nok. Den holder. Den er der troværdighed bag. Det gælder, når det er Enhedslisten, og det gælder, når det er Socialdemokratiet.